

Allart Hakvoort Loep en de Pyroman

Illustraties Hilde Koop

palm|slag

Ontwerp omslag en binnenwerk: vandijk ontwerpt, Eindhoven
Illustraties omslag en binnenwerk: Hilde Koop
Foto auteur: Erik Kester

© 2020 Uitgeverij Palmslag | Allart Hakvoort

www.palmslag.nl
info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 978 94 930 5969 6
NUR 280

Droomhuis	9
Loep	12
Naar de markt	24
Zoektocht naar het Gedrocht	43
Wraak op Boris Bulderman	52
Branden	62
Een val voor de Pyroman	78
Een grote aanwijzing	90
Schuilplaats	99
Een verrassende wending	105
Het Orakel van Groningen	113
De geheime ruimte	119

1

Droomhuis

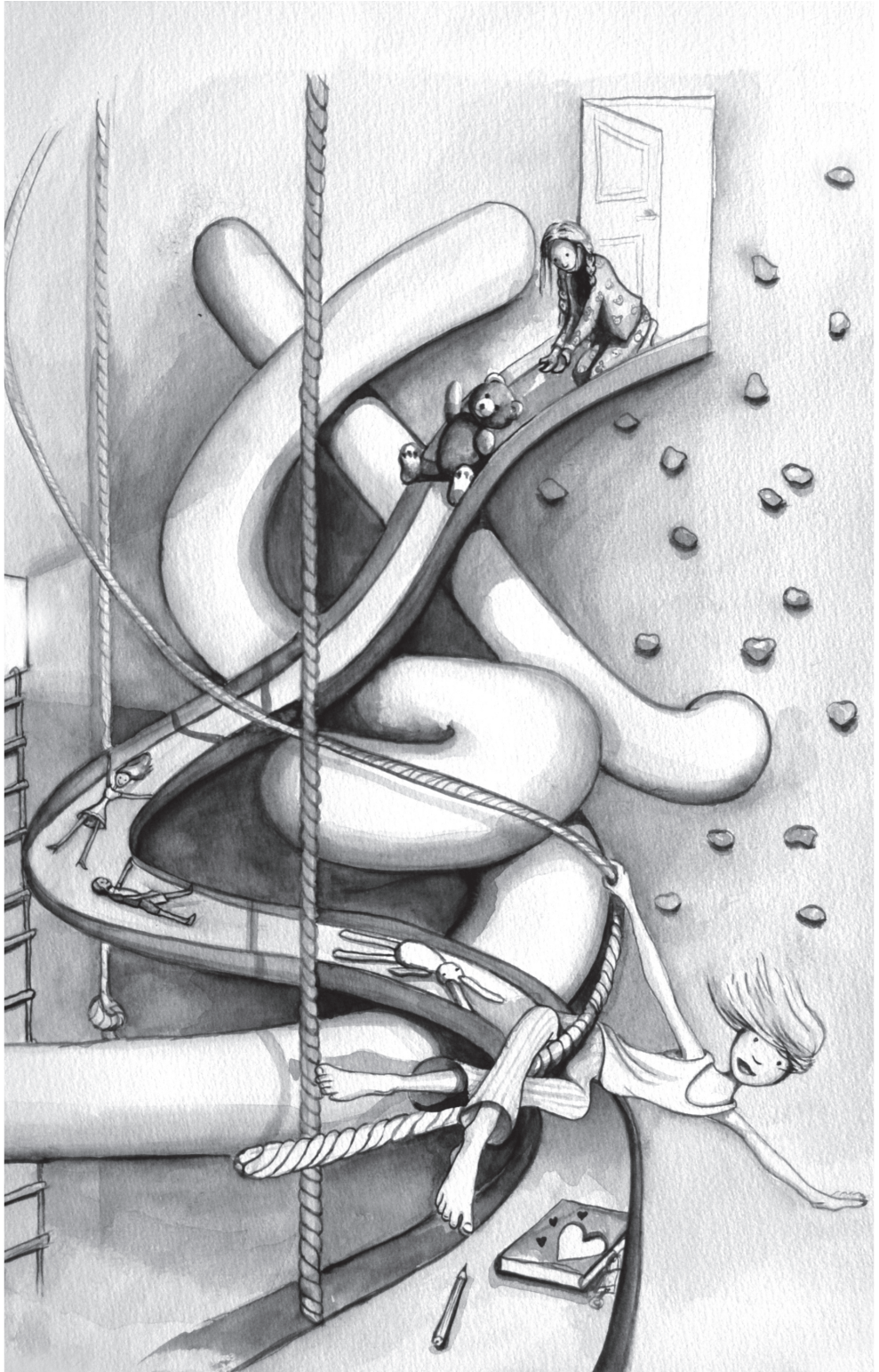
Tussen de sjieke grachtenpanden aan de oudste haven van Groningen stond een wel heel opvallend pakhuis. Het vier verdiepingen tellende pand had alle kleuren van de regenboog, de luikjes hingens schots en scheef en de verf bladderde van het houtwerk af. Het leek alsof het huis bij het minste zuchtje wind zou kunnen instorten. Je zult wel begrijpen dat de deftige buurtbewoners niet blij waren met zo'n bouwval in hun straat.

Maar wat deze mensen niet wisten, was dat het pakhuis vanbinnen helemaal geen bouwval was. Het was het droomhuis van elk kind en elke volwassene die zich nog kind voelde. Op het dakterras bevond zich een zwembad, niet groot, maar je kon er 's zomers wel heerlijk in afkoelen. Op de zolderverdieping bevonden zich, naast een jongens- en een meisjesslaapkamer, een muziekstudio en een musickamer, waar menig professional jaloers op zou zijn.

Als je van de zolder naar beneden wilde, kon je de trap of de lift nemen. Maar zeg nou zelf: dat is toch veel te saai? In dit huis was er namelijk een veel toffere manier om beneden te komen: via een van de drie glijbanen. Je had de keuze uit een rode, een witte en een blauwe. Iedere glijbaan kwam op een andere verdieping van het pakhuis uit.

Zo kwam de rode op de derde verdieping uit. Hier waren een bioscoopzaal en een gameroom. De witte glijbaan kwam uit op de tweede verdieping, bij een atelier, bibliotheek, studeerkamer en disco-bowlingbaan.

De blauwe glijbaan ging naar de eerste verdieping. Hier bevond

zich, naast twee riante slaapkamers, de meest bijzondere kamer in het pakhuis: de strandkamer. Op de vloer van deze kamer lag een dikke laag zand en er stonden bakken met palmbomen, ligstoelen en parasolletjes. Maar het meest opvallende in de kamer was het gigantische aquarium, dat over de hele breedte van de achterwand liep. Het was zo groot dat je er met je duikspullen in rond kon zwemmen. In dit overdreven grote aquarium zaten mooie tropische planten en vissen, zoals de clowns- en blue tang-vissen uit de *Finding Nemo*- en *Dory*-films. Maar ook echte haaien (de niet-gevaarlijke soorten natuurlijk) en tal van andere dieren, waaronder schildpadden.

Op de begane grond waren de woonkamer en de keuken. Aan de keuken grensde een stadstuin met een terras. Achter in de tuin stond een grote kas waar 's zomers verse tomaten, paprika's en honderden soorten kruiden werden gekweekt.

Onder het oude pakhuis bevond zich een eeuwenoude kelder, die je via een deurtje in de hal of een luik aan de straatkant kon bereiken. Midden in deze kelder, tussen de honderden wijn- en champagneflessen, stond een glazen, kubusvormige kantoorruimte. In dit kantoortje stond een bureau met een computer, twee stoelen, een plofbank, een planbord en een dossierkast.

Op de deur van het kantoor was een bordje bevestigd met daarop de naam Loep, waarvan de letter 'O' de vorm van een vergrootglas had. Daaronder stond de tekst: *Uw stadsdetective*.

2

Loep

In dit supervette pakhuis woonden de elfjarige Loep, zijn negenjarige zusje Jasmijn en hun pleegvaders Stein en Brayton.

Loep zijn echte naam was Pim. Maar hij werd door iedereen in Groningen Loep genoemd, omdat hij een ster was in het opsporen van winkeldieven, zakkenrollers, inbrekers en vermiste huisdieren; zaken waar de politie niet altijd tijd voor had.

Loep werd bijna dagelijks door mensen gebeld. Ze stonden bij hem op de stoep en wachtten hem zelfs op bij school. Hij deed dit spuurwerk niet gratis, maar ook niet voor geld. Hij had iets veel slimmers bedacht: je kon hem inhuren voor een dienst of product.

Loep kreeg de meest vreemde opdrachten. Zo moest hij eens een gigantische slang opsporen die uit iemand zijn terrarium was ontsnapt. Uiteindelijk vond hij de slang bij de slager, waar het beest net een halve koe naar binnen aan het werken was.

Loep zijn hobby was dus allesbehalve saai te noemen. Maar om te voorkomen dat hij mensen moest teleurstellen had hij een aantal regels.

- Regel 1 Alleen voor mensen in het centrum van Groningen
- Regel 2 Eén zaak tegelijk. Een volgende wordt pas opgepakt als de vorige is opgelost
- Regel 3 Zonder vooraf afgesproken beloning geen spuurwerk
- Regel 4 Zondag gesloten

Midden in de slaapkamer van Loep, aan stalen kabels hoog boven de grond, hing zijn bed. Maar dit was niet zomaar een bed; het was een ruimteschip. Om precies te zijn de Millennium Falcon uit de *Star Wars*-films. Hij had het voor zijn zesde verjaardag gekregen, omdat hij gek was op deze films, en op alles wat met *Star Wars* te maken had. Het ruimteschip was een kunststof schaalmodel. De buitenkant was voorzien van glow-in-the-dark-verf, waardoor het in het donker leek te zweven. Eigenlijk was Loep al te oud om in zo'n kinderbed te liggen, maar hij kon er geen afscheid van nemen, en vooral in deze winter was het op de koude zolder een heerlijk warm plekje.

Het was nu zaterdag en de eerste dag van de kerstvakantie was aangebroken. Loep was net wakker en rekte zich uit. Gisteravond had hij met Elmas muziek gemixt in zijn muziekstudio, een spannende Netflix-serie gekeken en pizza's gegeten. Elmas was pas om één uur in de nacht weggegaan en tot overmaat van ramp was Loep in het diepst van zijn slaap wakker geschrokken van sirenes van voorbijrazende politie- en brandweerwagens. In de drukke binnenstad van Groningen was het nooit rustig. Groningen was namelijk de enige stad waar de kroegen tot zes uur in de ochtend openbleven en hierdoor waren er regelmatig knokpartijen en dronken mensen die van hun fiets vielen of in de gracht belandden. Niet iets voor Loep om zich druk over te maken, en daarom viel hij al snel weer in slaap.

Het was ochtend. Hij had geslapen als een os en had geen flauw idee hoe laat het nu precies was. Zijn gordijnen lieten namelijk geen streepje zonlicht door en zijn horloge en telefoon had hij nog in zijn broek in de badkamer zitten. Zijn gevoel zei dat het een uur of tien moest zijn. Dus de hoogste tijd om uit bed te komen, want hij had om twaalf uur bij Elmas afgesproken.

Hij duwde het luikje van het ruimteschip open en de koude luchtstroom deed hem rillen. Het was hartje winter en dat was te merken. Het liefst sloot hij het luik en kroop hij weer snel onder zijn warme dekens, maar afspraak was afspraak.

Hij kroop op zijn knieën over het dek naar de touwladder en daalde voorzichtig af. Beneden gekomen schuifelde hij voorzichtig door zijn kamer, om niet over de troep op de vloer te struikelen. Eenmaal bij zijn ronde gevelraam gekomen trok hij de gordijnen open, maar hij moest direct zijn ogen dichtknijpen voor het felle licht dat naar binnen viel. Toen zijn ogen eenmaal gewend waren aan het licht, zag hij waardoor hij zo verblind was geweest.

‘Wauw! Sneeuw!’ riep hij. Er lag een dik pak op de daken dat het zonlicht weerkaatste. Het was wel voorspeld dat het zou gaan sneeuwen, maar zoveel had Loep niet verwacht. Hij schatte dat er wel dertig centimeter was gevallen. Het had de afgelopen weken al flink gevoren, waardoor de meeste vijvers, sloten en grachten waren dichtgevroren. Deze sneeuw net voor kerst maakte het plaatje compleet. Loep en zijn vrienden hadden op de gracht voor zijn huis al meerdere partijtjes ijshockey gespeeld en morgen, op zijn enige spurloze dag, zouden ze weer gaan.

Het oog van Loep viel op de klok van zijn dvd-speler. Het was al half twaalf. Half twaalf? Hij moest echt heel diep hebben geslapen, want normaal gesproken was hij al uren wakker geweest. Gelukkig kon hij nog op tijd komen, want Elmas woonde aan de andere kant van het centrum; slechts een paar minuten fietsen.

Loep liep zijn badkamer in en keek in de spiegel. Zijn dikke bos donkerblond haar stond alle kanten op en zijn blauwe ogen stonden hol in zijn oogkassen. Dat uitslapen had hem geen goed gedaan. Meestal werd hij op zaterdagochtend al om acht uur uit bed gebeld, maar hij had zijn mobiel, die altijd aan stond, niet gehoord – er was vandaag, vreemd genoeg, nog niemand geweest die hem nodig had.

Hij gooide een plens water tegen zijn gezicht, poetste zijn tanden en raapte zijn kleren van de badkamervloer. Hij schoot in zijn kleren en al hinkend trok hij zijn sneakers aan. Op een plank aan de wand lagen wel twintig verschillende skatepetjes; zonder te kijken griste hij er een af en zette die op zijn warrige bos haar. Dat scheelde hem namelijk weer een kambeurt. Lang haar was leuk,

maar niet als er knopen in zaten. Hij had medelijden met zijn zusje Jasmijn en ieder ander meisje met lang en dik haar.

Zijn normale ritueel volgend greep hij naar zijn mobiel in zijn broekzakken. Hij voelde hem echter niet. Hij stopte zijn handen nogmaals in de zakken, maar het enige dat hij eruit viste waren zijn horloge en zijn huissleutels. Wat nu? Dat ding was zijn leven, hij deed er alles mee. Gelukkig vergat hij hem nooit op te laden en liet hij altijd het geluid aan. Dus de kans dat hij een oproep had gemist was erg klein. Maar waar had hij hem dan gelaten?

Hij liep terug naar de badkamer en zocht tussen gebruikte handdoeken en vieze kledingstukken die her en der op de grond verspreid lagen; maar niets. Vanuit de deuropening keek hij zijn slaapkamer in en zuchtte. ‘Wat een ongelofelijke zooi,’ zei hij tegen zichzelf. Overal waar hij keek lag troep en op de tafel voor zijn televisie stonden vier geopende pizzadozen met enkele uitgedroogde punten erin. Het enige in zijn kamer dat netjes was, was zijn verzameling zeldzame stripboeken van superhelden en de *Star Wars*-spullen, die keurig op planken achter glas lagen.

Wilde hij zijn telefoon vinden, dan moest hij nu gebeld worden of zijn kamer opruimen. Maar opruimen was niet zijn sterkste kant, daar was hij echt te lui voor. Maar zonder zijn mobieltje de deur uit stappen was geen optie en hij had geen zin om naar beneden te gaan en iemand te vragen hem te bellen; dan zou hij namelijk de wind van voren krijgen. Met tegenzin pakte hij zijn wasmand en prullenbak en zette deze midden in de kamer. Als een basketballer gooide hij de kleding in de wasmand en de troep in de prullenbak. Gek genoeg kreeg hij er plezier in en na een kwartier stond hij trots naar zijn opgeruimde kamer te kijken. Maar van zijn mobiel was nog geen enkel spoor. De tijd tikte door, hij had nog maar een kwartier. Hij rende de overloop over naar de muziekstudio en zocht ook daar, eveneens zonder resultaat.

Niets, nada, *niente*. Spoorloos; alsof dat ding in rook was opgegaan.

‘Goed nadenken,’ zei hij tegen zichzelf. Wat had hij als allerlaat-

ste met dat ding gedaan? Hij pijnigde zijn hersenen tot ze leken te kraken. Uiteindelijk schoot het hem te binnen. Net voor het slapengaan had Elmas hem nog een maf YouTube-filmpje toegestuurd van een man die zich verkleed had als levensechte sneeuwpop en zo nietsvermoedende voorbijgangers liet schrikken. Bij de gedachte aan het filmpje moest hij weer lachen. Misschien kon hij vandaag of morgen dat geintje zelf eens gaan uithalen. Hij had het filmpje op de bank bekeken, dus daar moest zijn mobiel nog liggen. Maar de bank had hij al twee keer binnenstebuiten gekeerd... Hij gaf het op. Er zat nu niets anders op dan naar beneden te gaan en iemand in huis te vragen hem te bellen.

Loep wist dat zijn zusje naar een dansuitvoering was en Brayton zwom waarschijnlijk nog in het aquarium om de haaien te voeren. De enige die overbleef was Stein, die op dit tijdstip altijd in zijn atelier te vinden was.

Hij liep zijn kamer uit naar de overloop, waar drie gekleurde buizen uit de muur staken, en sprong in de witte buis. Hij gleed met een rotvaart naar de overloop van de tweede verdieping. Uit het atelier van Stein schalde de kersthit 'All I Want For Christmas Is You' van Mariah Carey. Loep liep naar het atelier en bleef in de deuropening staan, om te kijken hoe Stein bezig was.

Stein was kunstenaar en maakte moderne schilderijen. Hij schilderde niet met een penseel of kwast, zoals de meeste kunstenaars deden. Nee, hij deed het op een andere manier. Stein schilderde namelijk met zijn blote billen. Ja echt! Je leest het goed. **BLOTE BILLEN!**

Hij noemde dit dan ook blote-billenkunst: BBK. En wie dacht dat niemand zijn blote-billenwerk wilde kopen had het mis. Zijn schilderijen waren wereldberoemd. Ze hingen van Groningen tot aan Tokyo en van New York tot aan Madagaskar bij mensen aan de muur.

Stein verdiende er veel geld mee; zeg maar gerust belachelijk veel geld. Voor een BBK-schilderij werd zo honderdduizend euro neergeteld. Maar geld interesseerde Stein niet. Hij zei altijd: 'Je bent

pas rijk, als je iets bezit dat je niet kunt kopen.’ En daar kon geen mens hem ongelijk in geven.

Loep moest lachen. Hij was blij dat geen mens Stein nu kon zien of horen, want hij zag er belachelijk uit en zong ook nog eens ontzettend vals met de radio mee. Een ding was zeker: aan The Voice of Holland of Holland’s Next Top Model hoefde zijn pleegvader nooit mee te doen, want die competities had hij op voorhand al verloren.

Stein stond met zijn blote voeten boven op een schilderdoek. Hij droeg een ouderwets lange onderbroek met knoopjes aan de achterkant en daarboven een wit hemd vol gaten en verfspetters. Op zijn hoofd droeg hij een oude vliegeniershelm en een bril om zijn ogen en haren te beschermen tegen de rondvliegende blauwe verf, die hij met een dikke kwast op het canvas onder zijn voeten smeed.

Loep zag hoe zijn pleegvader de kwast en verfpot wegzette en op het punt stond de knoopjes aan de achterkant van zijn onderbroek los te maken. Dat was het moment waarvoor ieder kind, en zeker ook ieder pleegkind, zich dood zou schamen. Het moment dat hij zijn billen tevoorschijn zou toveren, om daarna met zijn kont in de verflodders te ploffen.

Loep had genoeg gezien.

‘Stein! Stein!’ schreeuwde Loep boven de muziek uit.

Stein draaide zich om en zwaaide vriendelijk naar hem. Tot opluchting van Loep knoopte Stein zijn onderbroek weer dicht; zijn billen verdwenen weer uit zicht.

Stein zette zijn bril boven op zijn helm, liep ontspannen naar de radio en zette hem zacht.

‘Hé speurneus. Jij bent lekker vroeg je bed uit,’ zei hij plagerig. ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Zou jij mij willen bellen? Ik kan mijn mobiel nergens vinden.’

‘Goh. Dat meen je niet? Vind je het gek? Misschien moet je een keer die troep van je opruimen. Je kunt niet verwachten dat Jannie elke week alles achter jouw kont opruimt. Neem nou eens een voorbeeld aan je zusje.’

Jannie was de huishoudelijke hulp en kwam twee keer in de

week schoonmaken. Ze werkte al jaren bij hen. Ook zij zat altijd op Loep te mopperen en had al meer dan eens gedreigd te stoppen met het opruimen van zijn kamer, maar gelukkig had ze dat tot nu toe nooit gedaan. Bij zijn zusje hoefde Jannie bijna niets te doen. Haar slaapkamer was echt belachelijk netjes; een operatiekamer zag er zelfs slordiger uit. Daar kon hij onmogelijk tegenop.

‘Maar ik heb mijn kamer opgeruimd,’ zei Loep trots.

Stein keek hem vol ongeloof aan. ‘Dat mag dan in de krant. Ben je ziek?’

‘Nee!’ antwoordde Loep verontwaardigd.

‘Wacht eens,’ zei Stein op mysterieuze toon. ‘Je mag het mij best vertellen hoor.’

‘Wat moet ik vertellen?’ vroeg Loep verbaasd.

‘Dat je verliefd bent natuurlijk. Heb je een vriendinnetje?’

‘Duh. Echt niet,’ zei Loep, die met zijn ogen rolde. ‘Wat dacht je zelf. Verkering met een van die trieste meiden uit mijn klas zeker?’

Stein haalde zijn schouders op. Hij liep naar een ladekast en mompelde wat in zichzelf: ‘Een detective die niet eens zijn eigen telefoon kan vinden.’ Hij opende een van de laatjes en viste daar een mobieltje ter grootte van een koelkast uit. ‘Als jij naar boven gaat, dan laat ik hem overgaan.’

‘Bedankt!’ riep Loep. Hij rende naar boven en tot zijn opluchting hoorde hij op de overloop al het vertrouwde deuntje van zijn mobiel uit zijn kamer komen. Hij ging zijn kamer binnen en keek rond om te achterhalen waar het geluid vandaan kwam. Het geluid was niet helder, het leek wat gedempt.

Tot zijn verbazing leidde het geluid hem naar de prullenbak, waar hij net alle troep in had gegooid. Hij deed de prullenbak open en keek in de vuilniszak. Het deuntje leek uit een van de pizzadozen te komen. Hij viste de doos uit de zak, legde hem op de tafel en deed de deksel open. En daar was hij eindelijk: zijn mobiel, klevend tussen twee pizzapunten.

‘Jakkes,’ zei hij met een vies gezicht. Hoe was dat ding daar nu terechtgekomen?

Stel je voor dat hij het afval al buiten in de container had gegooid. (Die kans was natuurlijk uiterst klein, omdat hij van zijn leven nooit iets in die container had gegooid, maar stel.) Dan had zijn mobiel nu in de ondergrondse container gelegen en was hij hem voorgoed kwijt geweest.

De telefoon ging nog altijd over en Loep veegde snel de dikste resten pizza eraf.

‘Ik heb hem hoor!’ riep hij.

‘Nou, die moest van ver komen,’ zei Stein. ‘Waar lag die nou?’

‘In de...’ Maar Loep had geen zin om het uit te leggen. Deed hij dat wel, dan kon hij dat de komende jaren nog aanhoren. Dus daarom hield hij het kort: ‘Gewoon ergens.’

‘Dat ergens was dan wel moeilijk te vinden,’ zei Stein lachend, ‘maar ik ben blij dat je hem weer hebt, dan kan ik ook weer verder. Fijne dag vandaag, jongen!’

‘Bedankt. Jij ook.’ Loep was intussen naar de badkamer gelopen en pakte wat toiletpapier om zijn mobiel schoon te maken.

Toen hij alle rode saus, kaas, olijfses en salamiresten van zijn telefoon had verwijderd, stopte hij die in zijn broekzak. Nu moest hij nog één ding pakken. Iets dat hij net als zijn mobiel altijd bij zich had als hij de deur uitging: zijn zwarte rugtas. Hierin zaten zijn detectivespullen: twee portofoons (met oordopjes, zodat hij met Elmas, die hem bijna altijd hielp, contact kon houden), een onderzoekssetje om vingerafdrukken te vinden, wegwerphandschoentjes, een pincet, een zakje om bewijsmateriaal veilig te stellen en natuurlijk een vergrootglas, ook wel ‘loep’ genoemd, om sporen te vinden. O ja, en pepperspray. Dat was vet illegaal, maar Brayton had hem dat gegeven, zodat hij zich kon verdedigen. Bij het zoeken naar gestolen spullen vond hij meestal eerst de dader en dat kon gevaarlijk zijn. Gelukkig had hij de spray nog nooit hoeven gebruiken, want hij belde altijd de politie op zodra het te gevaarlijk leek te worden.

Loep gooide de hengsels van de rugtas over zijn schouders, zodat de tas voor zijn buik hing. Hij wierp een trotse blik op zijn

opgeruimde kamer en sloot de deur achter zich. Hij dook in de blauwe buis en gleeed met een rotvaart richting de eerste verdieping, waar hij de trap naar de begane grond nam. Halverwege de trap werd zijn neus gevuld met een heerlijke etensgeur. Dat kon maar één ding betekenen, dat Bry, zoals Loep Brayton noemde, niet meer in het aquarium rondzwom, maar bezig was met een andere hobby: koken.

Loep zette zijn tas bij de kapstok in de hal en liep naar de woonkamer. Het was intussen al twaalf uur: haasten hoefde niet meer, want op tijd komen kon niet meer. Loep pakte zijn mobiel en stuurde een appje naar Elmas:

Sorry. Ben later.

Het appje werd vrijwel meteen door Elmas beantwoord met:

*Was even bang dat je appte op tijd te zijn. Ik ken je niet anders.
Rustig aan #vakantie.*

Dat klopte wel. Loep kwam vaak te laat als het om afspraken met vrienden ging. Als het om opdrachten ging was het anders. Dan was hij stipt op tijd.

Loep liep door de prachtig versierde woonkamer. Alles was al in kerstferen. Er stonden mooie kandelaars met kaarsen, er hingen kersttakken en kransen en bij de haard stond een grote kerstboom met felgekleurde kerstballen, lichtjes en een piek. Aan de schouw hingen zes gebreide kerstsokken.

Hij liep langs de zithoek en de piano naar de woonkeuken waar hij Bry bij het fornuis zag staan. In zijn ene hand had hij een dossier vast en in de andere een vork. Hij was zo verdiept in het dossier, dat hij niet doorhad dat Loep naast hem was komen staan.

Bry was advocaat. Niet de beste, maar wel de meest opvallende advocaat van het Noorden. Bry was een stevige, zeg maar gerust dikke, Surinaamse man, die knotsgekke pakken droeg. Dit keer

droeg hij een blauw pak met kerstmannetjes, rendieren en dennen-boompjes erop, daaronder een wit overhemd en blauwe bretels met dezelfde kerstfiguurtjes. Onder deze kleurige combinatie droeg hij grote, witte basketbalschoenen. Geen gezicht, maar dat was Bry.

Bry was gek op koken, vooral op het onderdeel proeven. Maar zijn grootste hobby, zeg maar gerust verslaving, was het sparen van Nike-sneakers. Hij had een inloopkast waarin meer dan tweehonderd paar stonden. Zijn duurste sneaker stond als heilig voorwerp in een glazen kist boven op de schoorsteenmantel, en omdat het bijna kerst was had Bry het kistje versierd met kerstlampjes.

In tegenstelling tot Stein had Bry dus helemaal geen moeite met geld of het uitgeven daarvan. Hij hield namelijk van bling bling: hoe gekker, hoe beter. Loep vond het dan ook bijzonder dat Bry en Stein, zo verschillend als ze waren, ooit bij elkaar waren gekomen. Maar ze zeggen dan ook niet voor niets: op ieder potje past een deksel.

Bry was het die het pakhuis had gekocht, en het samen met Loep en zijn zusje had omgetoverd tot dit kinderparadijs. Stein had het allemaal prima gevonden. Geef hem zijn atelier, doeken, verf en kwasten en hij was tevreden. O ja, en niet te vergeten zijn knaloranje camperbusje, dat tussen de peperdure auto's op de parkeerplaats langs de gracht stond. Ook dit was een doorn in het oog van de deftige buurtbewoners. Ze hadden al meerdere malen bij Stein geklaagd dat hij 'dat stuk schroot' moest weghalen, maar daar had Stein lak aan. Maar dat was wel even anders met Bry zijn vervoersmiddel. Hier klaagde niemand over. Hij reed namelijk in een megagrote patserbak die een Amerikaanse rapper niet zou hebben misstaan.

Loep keek naar de inhoud van de pannen en het water liep hem in de mond. Kipvleugeltjes, bami, Sotosoep en kipsaté met pindasaus. Bry kon als geen ander Javaans-Surinaams eten maken.

Voorzichtig stak Loep zijn rechterhand uit om een kippenpotje te pakken.

'Au!' riep hij, terwijl hij zijn hand terugtrok.

‘Hé Loep!’ zei Bry lachend.

Loep keek hem boos aan. Bry had hem zojuist met de vork op zijn hand had geslagen en dat deed verrekte pijn.

‘Vragen wij dat tegenwoordig niet meer?’ vroeg Bry, die hem streng aankeek.

‘Zou ik een kippenpootje mogen pakken, zonder dat je mij zo zwaar mishandelt? Je weet dat ik jou hiervoor kan aanklagen, toch?’ zei Loep met een grijns.

‘Natuurlijk, jongen. Maar alleen omdat je het zo netjes vraagt,’ zei hij, en hij moest hard lachen. Zijn bolle wangen en dikke buik schudden op het ritme van zijn lach.

Loep pakte een kippenpootje en nam een hap. Wat was dat goddelijk lekker. Hij zou nog wel meer lusten; hij had nog niet eens ontbeten. Maar dat kon hij beter niet doen. Vandaag zou hij een nieuw broodje kebab gaan proberen in de dönerkebabzaak van Elmas’ vader. Die broodjes waren legendarisch lekker en vooral megagroot.

Hij bedacht ineens dat hij Elmas’ vader had beloofd om langs de markt te gaan, om een bestelling voor hem mee te nemen. Gelukkig lag de markt op de route en stond de bestelling vaak al klaar. Dat hoefde hem dus niet nog meer extra tijd te kosten.

‘En, hoe smaakt het?’ vroeg Bry.

‘Super,’ zei Loep, die nog een hap van het malse kippenpootje nam en op de klok zag dat het inmiddels al een paar minuten over twaalf was.

‘Moet ik wat voor je opscheppen?’ opperde Bry.

Loep schudde zijn hoofd, terwijl hij zijn vingers aflikte. ‘Ik lust vanavond wel een bordje, maar ik ga nu naar Elmas.’

‘Dat dacht ik al. Jullie speurneuzen hebben nooit vrij. Ik zal wat voor je bewaren. Doe je de groeten aan Elmas?’

‘Zal ik doen,’ riep Loep, die intussen al halverwege de keuken was.